

Se katsoi minua suoraan silmiin. Hitusen kumarassa seisova vanha nainen, jonka harmaat olkapäille ulottuvat hiukset kehystivät kalpeita kasvoja. Haalistuneen siniset silmät tuntuivat katoavan riippuvien luomien ja silmäpussien alle, ja ryppyinen otsa loisti ohuiden otsahiusten lomasta. Oma kuvajaisenihan se minua katseli peilistä. Tuskin kukaan olisi halunnut viipyä kuvassa pidempään, kun peilistä toljotti takaisin tuollainen korjuukelvoton vihannes. Mutta ihmiset eivät tienneet kaikkea. He eivät tienneet, että mitä pidempään antoi silmiensä levätä omassa kuvajaisessaan, sitä paremmin alkoi nähdä noiden raskaiden luomien ja otsaryppyjen alle. Sitä paremmin alkoi erottaa ne merensiniset silmät, jotka aikoinaan – mitä sitä turhia tässä iässä kainostelemaan- keräsivät niin paljon katseita, sen sileän otsan, jota ei otsahaivenilla tarvinnut peitellä ja ne hiukset... Ovikello soi. Tahdittomaan aikaan, kuten yleensä. Se oli ruokalähetti. Nuori komea herrasmies, joka niin reippaasti jaksoi huolehtia päivittäisestä ruokailustani. Kunnon poika, ajattelin, toivottavasti maksoivat hänelle hyvin. Tänäänkin hän hymyili minulle noilla suurilla nappisilmillään ja viritti keskustelun alulle puhelemalla leppoisia säästä ja naapurin kissasta, joka kerjäsi pihalla ruokaa. Aivan liian nopeasti hän sulki oven perässään, olisin suonut hänen jäävän, mutta niin monet nälkäiset vanhukset odottivat hänen tuloaan malttamattomina. Minulla kun ei ollut mikään kiire. En voisi kuitenkaan aloittaa ilman sinua. Pöytään katoin kaksi lautasta, yhden kummallekin. Toisinaan katoin vanhasta tottumuksesta pöydän päähän yhden ylimääräisen. ”Höpsö vanhus”, olisit sanonut, ”etkö muista, ettei Kalevia enää ole?” Olisit pilaillut, totta kai, ja minä olisin jatkanut vitsiä jakamalla ruokaa meille kaikille. Minulle, sinulle ja miehelleni – olkoonkin edesmennyt. Lopulta sinä tulit. Lihottelit huoneeseen niin hiljaa, etten melkein huomannut tuloasi, vaikka se lieene mahdotonta. Kuka nyt voisi olla huomaamatta sinua? Et syönyt paljoa, niin sinulla oli tapana. Ei ihme, että pysyitkin niin solakkana. Sen sijaan kuuntelit, kuuntelit herkeämättä taukoamatonta höpötystäni pesutuvan jyrkistä rappusista, edesmenneistä ystävättäristä, pihan kauniista narsisseista ja Helenasta, jonka viime puhelusta oli jo yli kuukausi. Ei se minua vaivannut. Päinvastoin. En olisi jaksanutkaan kuunnella hänen alituista kiukutteluaan siitä, kuinka talon myymällä elelisin saamieni rahojen turvin herroiksi Wilhelmiinan täyshoidossa satiirilakanoiden syleilyssä. Niin, eikä minun tarvitsisi koskaan olla yksin. Mitä Kalevikin olisi tuohon sanonut? Kenties puhunut Helenalle järkeä. Saanut hänet muuttamaan mielensä. Tyttöraukka luuli, ettei hänen äitinsä pärjännyt yksin. Että ikä toi mukanaan pelkkää raskautta, vaikka tosiasiaa se toi pikemminkin viisautta ja elämänkokemusta, jotka kasvattivat kohtaamaan elämän vaikeimmatkin mutkat. Kuten nyt vaikka Kalevin poismenon... Ja sitä paitsi, enhän minä edes ollut yksin. Minulla oli sinut. Sinä se et minua jättäisi. Yksi asia minun oli kuitenkin myönnettävä. Tosin vain itselleni – ei missään nimessä Helenalle. Yöt olivat pahimpia. Toisinaan ravasin vessassa alituisen, joskus sydäntä pakotti niin, että oli kaivettava Kalevin nitrot piirongin laatikosta ja muutaman kerran yön pimeys tuntui nielaisevan minut sisäänsä sellaisella voimalla, että pelkäsin putoavani sängystä. Sellaisina hetkinä muistin kuitenkin sinut ja tunsin itseni vallan hupsuksi. Iän tuomaa typeryyttä, minulla oli tapana ajatella. Minulla oli sinut. Vaikka putoaisin, sinä ottaisit minut vastaan. Sinä se autoit minut aina pahimman yli. Niin se Helenakin lopulta soitti. Ja sama virsi jatkui, vaikka yritin olla puhumatta asiasta. Tyttö oli isäänsä tullut, aina yhtä itsepäinen. Lopulta totesin, että oli aika keittää kahvit. Se oli minun tapani ilmaista, että nyt riitti – jossain se raja kulki minullakin, olkoonkin tyttäreni langan päässä. Niin, hän kyseli myös sinusta. Väitti, ettei hän muka tiennyt kenestä puhuin, vaikka olettehan te tavanneet. Väitti, ettette ole. Taas tuo sama itsepäisyys. No, hän sanoi sitten vielä jotain niin kummallista, etten voinut uskoa sitä todeksikaan. Mutta antaa olla, ei sinun tarvitse sillä päätäsi vaivata. Jotain niin mieletöntä se oli.